

TAISEER HALAWANI: „ALS GEZONDE MAN WIL IK NA MIJN PENSIOEN NIET THUISZITTEN EN AL HELEMAAL NIET IN DE BIJSTAND BELANDEN”

TAISEER HALAWANI WORDT VANDAAG 65 JAAR EN GAAT (VERPLICHT) MET PENSIOEN. LIEVER WAS HIJ ECHTER SUPPOOST EN GASTHEER BIJ DE KUNSTVERDIEPING GEBLEVEN, WANT HIJ HAD HET DAAR ERG NAAR ZIJN ZIN. EVENGOED ZEGT HIJ TE MOETEN BLIJVEN WERKEN, WANT ALS NIEUWE NEDERLANDER HEEFT HIJ RELATIEF WEINIG PENSIOEN KUNNEN OPBOUWEN EN AANVULLENDE BIJSTAND WIL HIJ NIET. DUS BRACHT HIJ - OP DE DAG VAN ZIJN AFSCHEIDSRECEPTIE - EEN BEZOEK AAN DE BANENMARKT.

Door Jolanda van Luinen

OVER SMAAK

U zou graag een nieuwe baan hebben in Alphen of omgeving. Wat hebt u met Alphen?

„Nadat we eerst tien jaar in Nieuwkoop hadden gewoond, zijn we acht jaar geleden naar Alphen gekomen. Mijn vrouw – zij is geboren in Lattakia, Syrië – en ik komen uit grote steden en hebben met ons gezin in Saudi-Arabië gewoond. In een klein dorp als Nieuwkoop wonen, viel daardoor niet mee. De supermarkt was er duur, dus gingen we elke dag met de bus naar Alphen om boodschappen te doen. Daar vonden we alles wat we nodig hadden, ook de smaakmaker koriander en bosjes selderij. Nu we in Alphen wonen, zijn we heel tevreden. Hooguit vinden we dat er veel teveel verkeersdrempels – meer dan in andere steden die wij bezocht hebben – en rotondes zijn. Al dat afremmen en weer optrekken is niet goed voor je auto en het milieu.”

„Die tien jaar in Nieuwkoop waren niet makkelijk. Dat lag niet aan de buren, want zij waren aardig en we hadden een goed contact met ze. Ik kom ze nog wel eens tegen in de Aarhof of tijdens mijn werk bij de Kunstverdieping. Dan bied ik ze een kopje koffie of thee aan. Voor mijn afscheidsreceptie en de opening van onze expositie had ik ze ook uitgenodigd.”

Die expositie mocht u met uw vrouw inrichten, als afscheidscadeautje van de Kunstverdieping. Vertelt u eens?

„Voor mijn werk ben ik altijd druk met het inrichten van nieuwe exposities. Ik denk mee over welke schilderijen op welke plaats worden gehangen, hoe we grote en de kleine afwisselen en hoe hoog ze aan de muur moeten komen. Daarna hang ik ze op. In de zeven jaar dat ik dit doe, heb ik kennis van zaken en een goede smaak gekregen. Tijdens de opening van de expositie schenk ik koffie en thee. En ik zorg ervoor dat kinderen niet aan de kunstwerken komen. Na afloop van de expositie ben ik er ook druk mee. Dan haal ik de spijkers en schroeven uit de muren en maak ik de gaten dicht. De schilderijen pak ik voorzichtig in, de namen van de kunstenaars haal ik netjes van de muur. En bij de opening van een expositie bedien ik de beamer.” (met een lach) „Eigenlijk kunnen ze niet zonder mij.” „Doordat ik er zo druk mee ben, kwamen een collega en de directeur op het idee om mij en mijn vrouw – zij bezoekt regelmatig de Kunstverdieping en is weleens gastvrouw – zelf een expositie te laten samenstellen. Hiervoor mochten wij van de 3000 werken van

Als afscheidscadeautje van de Kunstverdieping mocht Taiseer Halawani samen met zijn vrouw Feryal een expositie samenstellen. ‘De keuze van Taiseer & Feryal Halawani’ loopt tot en met 19 oktober.

Foto: Wil Kokelaar

de Kunsttuitleen er een aantal uitzoeken die we wel en niet mooi vinden. Sommige waren nog niet eerder hier geëxposeerd, maar ze staan wel allemaal op de website. Ik heb eerst nog getwijfeld of ik wel een expositie wilde samenstellen en op de foto wilde voor de uitnodiging. Want volgens mij zijn mijn vrouw en ik al beroemd genoeg in Alphen. Toch hebben we het maar gedaan. Dat kunstbeleving een kwestie van smaak is klopt, want mijn vrouw en ik hadden vaak een verschillende mening over de schilderijen en beelden. Maar soms vonden we ook wel hetzelfde mooi of niet mooi, hoor.”

OVER LEERGIERIGHEID

Hoe bent u eigenlijk in Nederland, en uiteindelijk bij de Kunstverdieping, terechtgekomen?

„In 1990 zag onze oudste zoon in een boekje van het Nederlands consulaat in Saudi-Arabië – in dit land woonden we vanwege mijn werk meer dan elf jaar – en in tijdschriften dat Nederland heel mooi is, met molens, parken en natuur. Dus gingen we daar naartoe op zomervakantie. Gewoon, als toeristen kijken en wandelen in Arnhem, Alkmaar en Groningen. Toen opeens de Golfoorlog uitbrak, was het te laat om terug naar huis te gaan. Daar zaten we in ons vakantieland, met alleen maar koffers en de kleren die we aanhadden. We moesten toen alles hier kopen, dat was een harde tijd. Het is zoals ze zeggen: ‘Alle begin is moeilijk.’ Gelukkig kregen we een verblijfsvergunning en konden we in Nieuwkoop gaan wonen. Ons hele gezin spreekt Engels, daardoor kwamen

we makkelijk in contact met de mensen hier. Na een paar maanden zijn we op het ID-college naar Nederlandse les gegaan. In drie jaar tijd hebben we daar veel geleerd van aardige leraressen.”

„Vroeger gaf ik in Libië en Saudie-Arabië zelf les, als docent Arabische taal in het voortgezet onderwijs. Later was ik daarnaast in Saudi-Arabië lid van de landelijke examencommissie voor de Arabische taal. Met mijn diploma mag ik aan Nederlandse middelbare scholen lesgeven en ik heb dan ook jarenlang geprobeerd om hier docent te worden. Uiteindelijk heb ik zes maanden als vrijwilliger dit werk gedaan op een Amsterdamse school, totdat de Arabische afdeling gesloten werd. Volgens mij zijn er nu helemaal geen middelbare scholen meer waar je Arabische, Turkse of Chinese les kunt krijgen.”

U had daarna niet direct een betaalde baan, toch?

„Inderdaad. Pas in 1999 kreeg ik een baan, als administratief medewerker in het streekarchief van Rijnlands Midden in Alphen. Daar werkte ik meer dan drie jaar met een aardige groep oudere mensen van wie ik veel heb geleerd. Zij hadden veel informatie over het leven, Nederland, de geschiedenis. Over alles. Zoals je iets opzoekt in een woordenboek, zo kon ik bij hen op al mijn vragen antwoord krijgen. Ook als het ging om grammatica en taal, en correct leren schrijven. Als voormalig leraar houd ik natuurlijk erg van leren.” „Bij het streekarchief was het mijn werk om handgeschreven geboorteregisters van de achttiende en begin negentien-

de eeuw in de computer te zetten. De eerste drie maanden had ik moeite met het lezen van de ouderwetse woorden en de versierde beginletters, maar daar heeft die aardige groep mij goed bij geholpen. Complete registers moest ik invoeren, met geboortedata, adressen, verhuizingen, oude beroepen, trouwdata, hoeveel zonen en dochters mensen hadden, overlijdensdata en waar ze begraven lagen. De handgeschreven registers werden oud en raakten beschadigd, daarom moesten ze overgezet worden in de computer. Ik hoefde ze niet met handschoenen aan te pakken, maar moest er wel voorzichtig mee omgaan en ze op dezelfde plek terugzetten. Net zoals in een bieb. Het werk bij het streekarchief – ook het omgaan met de computer – vond ik erg leuk. Een van mijn dochters kwam daar eens bij mij op bezoek. Ze merkte op dat er allemaal oudere mensen werkten. Ik zei haar dat het logisch was, want ‘archief’ betekent ‘iets ouds’. Grapje.”

„Het streekarchief zat onder de grond. Op een gegeven moment voelde ik iets in mijn borst, meerdere keren. Mischien kwam dat door het stof van de oude papieren. Dus zocht ik ander werk. Ik kon toen bij het Centrum Beeldende Kunst terecht. Ook hier waren allemaal aardige mensen. Toen het CBK wegging, bleef ik met directeur Loes van Campen bij de Kunsttuitleen. Zeven jaar heb er gewerkt en was ik heel tevreden. Ik hield van mijn werk en mijn collega’s. Zij zijn als een familie voor mij. Het liefst zou ik er blijven werken, maar dat mag niet van de wet. Straks wil ik niet thuis komen te zit-

ten, want op de bank hangen kost veel energie en je wordt er dik van. Daarom zoek ik weer een baan, het liefst een administratieve. Ik ben goed in Officeprogramma’s Word, Excel, Acces en in internet. Blind typen kan ik ook. Als ik geen baan vind, zou ik aanvullende bijstand moeten aanvragen. De bijstand vind ik prima voor zieke mevrouwen en oude meneren. Maar niet voor mij, want ik ben een gezonde man die houdt van werken.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Taiseer Halawani verwachten?

„Zolang ik gezond ben – ik tennis en fitness nog steeds – wil ik blijven werken. De regering wil ook dat mensen langer doorwerken, maar als je een zwaar beroep hebt lukt dat niet. Doorwerken zou dus niet verplicht moeten zijn, maar kan wel worden aangemoedigd met een bonus. Ik hoop gauw een nieuwe baan te vinden en gezond te blijven. Dat laatste is eigenlijk het allerbelangrijkste.”

Naam: Taiseer Halawani

Geboortedatum: 7 oktober 1943

Geboorteplaats: Jaffa, Palestina

Beroep: nét gepensioneerd als suppoost en gastheer bij de Kunstverdieping

Relatie: getrouwd met Feryal

Kinderen: 3 zonen, 2 dochters, 3 kleindochters

Hobby’s: natuurwandelingen maken, tennissen, fitnessen, werken met de computer, musea bezoeken